

Sygn. akt I CSK 914/22

POSTANOWIENIE

Dnia 9 września 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marcin Krajewski

w sprawie z powództwa J. D.
przeciwko Bankowi [...] S.A. w W.
o zadośćuczynienie i odszkodowanie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 9 września 2022 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 15 października 2020 r., sygn. akt VI ACa [...]

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 15 października 2020 r. Sąd Apelacyjny w [...] oddalił apelację powoda od wyroku Sądu Okręgowego w W. z 12 grudnia 2018 r., którym oddalono powództwo o odszkodowanie i zadośćuczynienie.

Powód wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na występowanie istotnego zagadnienia prawnego, które w jego ocenie wymaga skierowania do Trybunału Konstytucyjnego pytania prawnego co do zgodności art. 11 ust. 3 ustawy z dnia 25 września 2015 r. o zmianie ustawy – Prawo bankowe oraz niektórych innych ustaw (dalej: ustawa zmieniająca) z Konstytucją i Konwencją o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Skarga kasacyjna stanowi nadzwyczajny środek zaskarżenia, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a mającymi swoje źródło w interesie publicznym, wyrażającym się w szczególności w konieczności zapewnienia jednolitej wykładni i jednolitego stosowania prawa.

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest wyłącznie problem o charakterze prawnym, a nie faktycznym lub wynikającym ze stwierdzonych przez skarżącego uchybień Sądu. Jego rozstrzygnięcie powinno stwarzać przy tym realne i poważne trudności, a także mieć znaczenie dla rozstrzygnięcia innych spraw. Skarżący winien jest w tym przypadku przedstawić pogłębioną argumentację prawną, bowiem zagadnienie prawne musi mieć charakter ściśle jurydyczny, powstały na tle konkretnego przepisu prawa. Nie może ono odnosić się do subiektywnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego (zob. postanowienia SN z 16 maja 2018 r., II CSK 15/18; z 24 kwietnia 2018 r., IV CSK 552/17; z 19 kwietnia 2018 r., I CSK 709/17; z 10 kwietnia 2018 r., I CSK 733/17).

Skarżący nie wykazał występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego w powyższym rozumieniu. Nie jest do końca jasne, dlaczego skarżący wiąże kwestię zastosowania art. 11 ust. 3 ustawy zmieniającej z niniejszą sprawą. Przepis ten stanowi, że bankowy tytuł egzekucyjny, któremu nadano klauzulę wykonalności na podstawie przepisów dotychczasowych, zachowuje moc tytułu wykonawczego także po dniu wejścia w życie tej ustawy. W wyroku z 14 kwietnia 2015 r., P 45/12 (OTK 2015, Nr 4A, poz. 46), Trybunał Konstytucyjny wskazał, że wyrok ten nie wywołuje skutku retrospektywnego. Uchylenie przepisów przewidujących wystawianie przez banki tytułów egzekucyjnych nie spowodowało w związku z wymienionym przepisem, że dotychczasowe tytuły wykonawcze utraciły moc. Konsekwencją takiego przyjęcia jest niedopuszczalność podważania

bankowych tytułów egzekucyjnych zaopatrzonych w klauzulę wykonalności w drodze np. powództwa opozycyjnego, co w niniejszej sprawie oznacza, że bankowy tytuł egzekucyjny, któremu nadano klauzulę wykonalności w 2005 r. zachował moc (zob. wyrok SN z 11 maja 2017 r., II CSK 440/16; wyrok SN z 9 lutego 2018 r., I CSK 390/17; postanowienie SN z 6 czerwca 2018 r., III CZP 2/18).

Niezależnie od powyższego należy wskazać, że zarzut naruszenia art. 11 ust. 3 ustawy zmieniającej nie został wymieniony wśród podstaw kasacyjnych. Ponadto, ich ogólne sformułowanie, niewyjaśniające, na czym miało polegać niewłaściwe zastosowanie powołanych przepisów, w ogóle wymyka się kontroli kasacyjnej. Przedmiotem niniejszego postępowania było żądanie zadośćuczynienia i odszkodowania w związku ze zgłoszeniem przez bank do egzekucji roszczenia w wysokości 95.161 zł, mimo ograniczenia w postępowaniu klauzulowym możliwości egzekucji w oparciu o bankowy tytuł egzekucyjny do kwoty 49.500 zł. Roszczenie powoda w żadnym wypadku nie było oparte na twierdzeniach o wadliwości bankowego tytułu egzekucyjnego, gdyż powód sam w toku procesu podnosił, że egzekucja powinna być ograniczona do kwoty wynikającej z wymienionego tytułu wykonawczego. Na dochodzoną tytułem odszkodowania kwotę składały się wyłącznie zasądzone od powoda na rzecz banku w kolejnych procesach koszty sądowe oraz koszty zastępstwa procesowego. Oznacza to, że zarysowana przez skarżącego kwestia nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, zwłaszcza że dotyczy ona okoliczności, które miały miejsce jeszcze przed wskazanym wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego. Potencjalnie mogłaby ona mieć znaczenie jedynie w procesie o pozbawienie wykonalności bankowego tytułu egzekucyjnego. Z ustaleń faktycznych wynika, że powództwo takie zostało oddalone przez Sąd Rejonowy w Giżycku wyrokiem z 12 sierpnia 2016 r.

Z tych przyczyn należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

[as]

